

Maria Dutzler (Fischer)
Kalsching (Chvalšiny) čp. 56

1. Dětství na Šumavě

Jmenuji se Maria Dutzler. Narodila jsem se 18. 10. 1930 ve Chvalšínách (Kalsching) čp. 5 v okrese Český Krumlov (Krumau) jako třetí dítě Adolfa a Kathariny Fischer. Matka byla rozená Hötschl a provdaná Tuschetschläger.

Měla jsem osm sourozenců:

Emma, nar. 17. 6. 1927

Hubert, nar. 8. 11. 1928

Adolf, nar. 25. 6. 1932

Hermann, nar. 15. 11. 1938

Katharina, nar. 16. 8. 1934, zemřela 16. 7. 1937

Franzi, nar. 10. 5. 1936, zemřel 1. 10. 1937

Rudi, nar. 10. 3. 1941

Hansi, nar. 15. 3. 1943, zemřel 5. 6. 2008

Můj otec pocházel od „Baun“ v Mýtu (Mauthstadt) u Hořic na Šumavě (Höritz im Böhmerwald) a tam se narodil 23. 2. 1900. Zemřel v Linci dne 17. 1. 1973.

Moje matka byla sedlákovou dcerou z Bílovic (Pilletitz) u Boletic (Polletitz), kde se narodila dne 17. 4. 1902. Zemřela v Linci 27. 12. 1965. Moji rodiče měli svatbu v listopadu 1926 ve Chvalšínách (Kalsching). Pro mou matku to bylo druhé manželství – jejího prvního muže jí vzala plicní choroba ve stejném roce. Toto první manželství zůstalo bezdětné. Její první manžel jí zanechal statek Chvalšiny (Kalsching) čp. 5.

V roce 1934 chtěl můj otec koupit hospodářství v Seitenstettenu v Dolním Rakousku. Koupě se ale neuskutečnila a chvalšinský dům čp. 5 byl už prodaný. Poté, co jsme vystřídali různá bydliště, koupili rodiče roku 1936 statek ve Chvalšínách (Kalsching) čp. 56 s dvanácti hektary pozemků (jméno domu: Schmiedjürgeler). Měli jsme čtyři krávy, telata, několik volů, dvě kozy a jednoho koně.

Navštěvovala jsem osmiletou školu ve Chvalšínách (Kalsching). Kromě toho jsem musela hodně pomáhat v domě i na statku a dělat práce ve chlévě. Také jsem se musela starat o své mladší bratry. Dělal jsem to ráda a své sourozence miluji.

Ve volném čase jsme často chodili k zámku Červený Dvůr (Rothenhof) – letnímu sídlu knížat ze Schwarzenbergu – také v zimě, kdy jsme tam bruslili na zamrzlém rybníce.

Dne 6. 7. 1941 jsem byla v Hořicích (Höritz) biřmována lineckým biskupem Dr. Fließerem. Šla jsem z Chvalšin (Kalsching) pěšky do Mýta (Mauthstadt), odtud jsme jeli kočárem do Hořic (Höritz). Mojí kmotrou byla teta „Baun.“ Bylo to obrovské biřmování s 1 222 biřmovanci.

K jídlu jsme doma mívali třikrát týdně (vždy v úterý, čtvrtek a neděli) maso, nejčastěji uzené. Jen po zabijačce se na stůl dostávala vepřová pečeně nebo řízky. Jinak jsme rádi jedli nudle s mákem, palačinky a krupicové trhance.

Po obecné škole jsem musela absolvovat „povinný rok“ u jednoho sedláka jako opatrovnice dětí. Válečného dění jsme zůstali my na Šumavě dalekosáhle ušetřeni. Náš otec byl kvůli své žaludeční nemoci způsobilý vojenské služby pouze podmíněně a byl nasazen jen jako řidič vojenských vozidel. Někdy jsme viděli přes Chvalšiny (Kalsching) přelétávat nepřátelské bombardéry. Letěly směrem na Německo, resp. Rakousko. Někdy jsme také slyšeli hřmění

vybuchlých bomb a cítili jsme, jak se chvěje zem. S trváním války se měnil také náš život. Od roku 1940 byly zavedeny potravinové lístky, což znamenalo, že ty nejdůležitější potraviny byly přidělovány.

Na konci roku 1943 jsme museli přijmout jednu vybombardovanou berlínskou rodinu (paní Schmied s dcerami Uschi a Christl). Bydlely v jednom velkém pokoji v prvním patře a stravovaly se samostatně. Paní Schmied mi z padákového hedvábí ušila blůzu. Ve Chvalšínách (Kalsching) bylo evakuováno také hodně lidí z Porýní.

Od roku 1940 pracovalo u sedláků mnoho francouzských zajatců v rámci nucených prací. U mého strýce byli přiděleni na práci dva Francouzi. V létě pracovali v hospodářství a v zimě v lese. Večer byli odvázeni do tábora. Partaj kontrolovala, aby při jídle neseděli u jednoho stolu se sedláky. Můj strýc se toho ale nedržel: „Kdo u nás pracuje, ten s námi také jí.“

Koncem roku 1944 táhlo Chvalšínami (Kalsching) mnoho banátských Němců z Rumunska, kteří museli opustit svou vlast na útěku před Rusy. V průvodech se svým majetkem na vozech přicházelo do naší obce také hodně Slezanů. Za jednu noc jich bylo napočítáno přes tři sta.

My děti jsme musely na rozkaz obce sbírat byliny (malinové listí, žebříček, kopřivy, lipový květ, vrbovku atd.). Byliny jsme usušily na půdě a pak přinášely do školy, odkud se konečně dostaly k vojákům. Každý večer nám bylo pod trestem přikázáno, zatemňovat naše okna papírem. Ke konci války jsme museli za našimi domy na polích a loukách kopat zákopy. Všechno to bylo nadarmo. Také byly ještě zřizovány protitankové zátarasy. Mnoho chvalšínských rodin ztratilo ve válce své otce a syny. Bylo jich asi sto deset. Ve Chvalšínách (Kalsching) byl zřízen velký památník padlých.

Dne 8. května 1945, bylo to po májové pobožnosti, jsme v obci uviděli první Američany. Já jsem tehdy poprvé viděla černocho. Předání proběhlo pokojně. Američané bydleli v hostincích, ve škole i v jiných domech. Byli velmi přátelští a rozdávali čokoládu, cigarety a hedvábné punčochy. Vlajky s hákovým křížem jsme roztrhali a z bílé látky jsme nastříhali americké vlajky s namalovanými hvězdami, které jsme vyvěsili. Z červené látky vlajky s hákovým křížem jsem si udělala sukni a k tomu jsem nosila bílou blůzu. Jednomu Američanovi jsme pořád prali a žehlili prádlo. Na praní jsme používali velkou valchu, největší kusy prádla jsme museli máchat v potoce, kam jsme chodili s hrnkem horké vody na ohřátí rukou. V polovině července 1945 převzali civilní správu Češi a poprvé se zatýkalo. Tím začalo utrpení německého obyvatelstva na Šumavě.

2. Konec války, vyhnání a útěk

Po skončení války v srpnu 1945 jsem musela vykonávat nucené práce u jednoho českého sedláka, nejdřív nedaleko Českých Budějovic (Budweis) a pak nedaleko Křemže (Krems). Od syna tamního sedláka jsem se dozvěděla, že má být moje rodina ze svého statku vyhnána 18. října 1945. Proto jsem se hned vydala pěšky domů. Už v srpnu se v prvním patře našeho domu uhnízdil český „komisař“ z Křemže (Krems).

Můj otec utekl již v červenci 1945 do Lince, aby nebyl zatčen. V říjnu sice přišel ještě jednou domů, ale kvůli postupujícím Čechům musel zase hned uprchnout do Lince. Emma šla s ním. Moje matka a nás šest dětí jsme museli náš dům opustit během jedné hodiny dne 18. října. V noci jsme ještě sbalili náš majetek do beden, které byly naloženy na žebříňák. Bylo to celkem třináct rodin, které s třinácti koňskými spřeženími musely opustit Chvalšiny (Kalsching). Češi šli vedle nás s puškami připravenými ke střelbě. Američané nám již pomoci nemohli. Naše vyhnání už mohli jen fotografovat. Na konferenci v Postupimi se dne 2. 8. 1945 spojenci (Spojené státy americké, Velká Británie, Francie a Rusko) totiž usnesli, že Němci budou vyhnáni. Na výšině u Boletic (Polletitz) jsme zůstali smutně stát a se slzami v očích jsme se ohlíželi na naši rodnou vísku. Celá obec byla obklíčena českými partyzány. Za hodinu a půl jsme došli do Jablonce (Ogfolderhaid) a přenocovali jsme dvakrát ve škole. Pak jsme byli přiděleni k německým

sedlákům na práci (zřejmě se jedná o mýlku, a mělo se jednat „české sedláky“ – pozn. překl.). Odtud jsem šla jednoho dne sama zpět do Chvalšín (Kalsching), abych z fary přinesla naše křestní listy.

V polovině listopadu 1945 se setkala rodina Fischer v Kyselově (Sarau), jedné obci u Dolní Vltavice, na pohřbu strýce „Boar“, který byl týrán a zabit ve vězení nejbrutálnějším způsobem. Strýc Boar byl bratr mého otce. Při tomto setkání bylo rozhodnuto, jak by se mělo postupovat dál: Moje matka se čtyřmi malými kluky ve věku dva, čtyři, sedm a třináct let měla vyčkat do útěku do Rakouska u tety Frini v Kyselově (Sarau). Strýc „Baun“ ji dovezl do Kyselova (Sarau), k rakouské hranici to odtud byly už jenom 3 kilometry. Obce Kyselov (Sarau) a Dolní Vltavice (Utermoldau) byly v mezidobí zatopeny ve vltavské přehradě (přehradní nádrž Lipno I – pozn. překl.).

Bylo mi patnáct let a opět jsem měla jít na nucenou práci k Čechům. Abych tomu ušla, vyrazila jsem z Kyselova (Sarau) hned po pohřbu směrem k rakouské hranici, což bylo v listopadu 1945. Chrobolovská teta Pauline Mugrauer, která se přestěhovala z Hořic (Höritz) do Kyselova (Sarau), a jeden čeledín mne pod rouškou tmy dovedli hlubokým sněhem přes hranici do Aigen-Schläglu. Mým cílem byl Lincec, ulice Humboldtstraße 18, což byla adresa mého otce. Úplně promočená jsem seděla ve vlaku. Jeden muž se nade mnou slitoval a ohřál moje mokré nohy ve svém kabátě a do tašky mi dal dvacet šilinků. Byla už tma, když jsem přijela do Lince-Urfahru. V blízkosti zatačky jsem stála bezradná u vchodu do jednoho hotelu, když šli kolem dva váleční invalidé. Ptali se mě, co chci. Řekla jsem: „Přenocovat.“ Šla jsem s nimi do jednoho domu nedaleko Mostu Nibelungů. Uložili mě tam na slaměnou postel a šli do vedlejšího pokoje. Já jsem si oblekla svou teplákovou soupravu a jedla ještě chleba s máslem, který jsem měla z Kyselova. Najednou stál jeden z těch mužů přede mnou. Dostala jsem strach a křičela jsem, že má zmizet. Opravdu odešel a byl klid. Příštího dne mne jeden z těch mužů dovedl z ruské zóny přes Most Nibelungů do americké zóny. Zaplatil mi ještě snídani v jedné kavárně v ulici Landstraße a vedl mě rozbombardovaným Lincem do ulice Humboldtstraße čp. 18. Ale můj otec, který byl zaměstnán u stavební firmy Rella, už tam nebydlel, protože se přestěhoval do jednoho baráku u městského okrsku Bindermichl. Když jsem tam přišla, prohledala jsem neúspěšně několik baráků a ze zoufalství už jsem se chtěla jet domů. Tu jsem vedle jednoho velkého kráteru po výbuchu bomby uviděla ještě jeden barák, ve kterém jsem konečně našla svou sestru Emmu a svého otce.

O několik dní později přivedl mou matku a bratry do Lince Hubert, který utekl do Lince z Jablonce (Ogfolderhaid) s několika kluky. Z Kyselova jeli hlubokým sněhem na velkých sáních naložených těžkým nákladem přes hranici do Baureithu (nedaleko obce Aigen-Schlägl v Horním Rakousku). Během té noční jízdy se sáně převrátily, přitom se ztratily cenné věci, k nimž se poutalo mnoho vzpomínek (například obraz z ložnice mých rodičů „Útěk z Egypta“, tři peřiny, porcelánové nádoby). V Baureithu jsme zůstali několik dní u známých a já jsem jim šla naproti jako matčina posila. Vlakem jsme pak jeli z Aigen-Schläglu do Lince. Během jízdy vlakem nám ukradli kufr s mým oblečením na bířmování a našimi nejhezčími oděvy.

V Linci jsme žili v devíti nejdříve v tom baráku u Bindermichlu, v jednom maličkém pokoji. Bylo tam tak chladno, že jsme si při míchání jíšky museli natáhnout rukavice a voda v pokoji zamrzala. Po několika týdnech jsme se přestěhovali do kasáren dělostřelectva v ulici Prinz-Eugenstraße. Tam jsme měli obrovský pokoj s železnými postelemi.

3. Život v táboře v Německu

Jednoho dne na začátku ledna 1946 se řeklo, že se budeme stěhovat do Německa. I s našimi věcmi nás naložili na nákladní auto. Oblast byla uzavřena, únik už nebyl možný. Dovedli nás do Kleinmünchenu a naložili nás do dobytčích vagónů. Muselo to jít tak rychle, že nebyl čas vyrozumět moji sestru Emmu, která pracovala a bydlela na náměstí Lohnstorferplatz u firmy Grabmayer. Zůstala tak v Linci. Nás dopravili společně se sty jinými vyhnanci do jednoho tábora

v Schaldingu u Pasova. Často jsme hladověli (k jídlu byla polévka, černá káva a tmavý chleba). Přes zamrzlý Dunaj jsme chodili žebrot k sedlákům. Někdy jsme dostali brambory a odtučněné mléko. Asi za tři týdny se pokračovalo do Řezna do kasáren. Tábor byl přeplněný, sanitární zařízení už nefungovalo, a proto jsme museli chodit na latrínu ve dvoře. O týden později nás dobytčákem dovezli dál do Bamberku. V jedné škole nás odvěšivili a osprchovali. Další zastávkou byl Norimberk. Tam jsme stáli celou noc na nádraží – díkybohu byla ve vagóně malá kamna. Příštího dne jsme jeli do Ansbachu do tělocvičny, kde byly na spaní připraveny slamníky. Jídlo bylo trochu lepší, protože pocházelo od Američanů. Po několika týdnech jsme jeli dál do Neuendettelsau. Tam byl pro několik rodin připraven jeden větší dům.

Z Neuendettelsau jsme v březnu 1946 moje přítelkyně Lieselotte Schinko, můj bratr Adi (čtrnáct let) a já podnikli nebezpečnou cestu na Šumavu. Chtěli jsme navštívit mou 84letou babičku v Bíleticích (Pilletitz). Jeli jsme celý den vlakem a autobusem k bavorské hranici do Haidmühle. Tam v jedné tělocvičně čekalo už čtyřicet osob, které také chtěli přejít přísně střeženou hranici. O půlnoci jsme se vydali na pochod pod vedením jedné chvalšinské učitelky. Jen těsně jsme ušli zajetí českými vojáky. Šli jsme přes hluboce zasněžené lesy a pole a po třinácti hodinách jsme vyčerpaní došli na nádraží, kde nám na pár hodin dali postel a jídlo. Můj bratr a já jsme pak šli dál sami, moje přítelkyně odbočila do Českého Krumlova (Krumau). Radost z opětovného setkání s našimi příbuznými (babička, tety, strýci) byla obrovská. Naše babička nás hýčkala tučnou stravou. Navštívili jsme také tetu Wachtí v obci Fischen (zřejmě se jednalo o osadu Fischern/Stěžerov – pozn. překl.). Jejího muže v té době už ubili Češi ve vězení. Tam jsem u jednoho kočovného Bosňana koupila šicí potřeby (nitě, šicí hedvábí, látačí přízi, pruženku).

Po týdnu jsme se v noci vydali na cestu domů. Najednou před námi stál voják v české uniformě a my jsme se obávali toho nejhoršího. Ale díkybohu byl tenhle voják německý převaděč, který už přes hranici pomohl mnoha lidem. S ním jsme šli k hranici až do blízkosti Nové Lhoty (Neustift). Tam jsme museli čekat celý den, protože překročení hranic bylo příliš nebezpečné. Zase jsme přenocovali a usušili si naše mokré věci u jednoho sedláka. Příštího dne ten voják převedl bezpečně přes hranici až do Frauenbergu asi padesát lidí, kteří s sebou měli těžké náklady. Jak jsme se později dozvěděli, byl tento voják a jeho bratr během dalšího přechodu hranic dopaden Čechy a ubit k smrti pažbami pušek. Ve Frauenbergu jsme přenocovali v nádražním hostinci a úplně vyčerpaní jsme zaspali vlak. Museli jsme tam tedy strávit ještě jednu noc. Místo penězi jsem ta přenocování zaplatila zakoupenými potřebami na šití. V Neuendettelsau jsme už byli notně očekáváni.

Naše babička byla z Bíletic (Pilletitz) transportována do Německa na konci roku 1946. Ze zoufalství chtěla neustále vyskočit z vlaku. Nakonec se dostala do domova důchodců v Reutlingenu a tam zemřela téměř slepá dne 25. 2. 1951 v 89. roce života.

V květnu 1946 jsme opustili Neuendettelsau a dostali jsme se na nádraží ve Schlauersbachu. Hubert tam byl čeledínem a já jsem musela na rozkaz Američanů, kteří tam byli umístění, sázet stromy nad bývalým podzemním skladem munice.

Byla bych bývala mohla začít jako učenka v oboru krejčovství v jednom módním domě v Erlangenu, ale našeho otce to táhlo do blízkosti jeho sourozenců v Dolním Bavorsku. Zajistil nám ubytování na statku u rodiny Wagner v Hitzingu u Untergrießbachu, okres Wegscheid. (Byl to rodný dům matky Ottfrieda Fischera.) Celý ten velký statek byl plný utečenců. My jsme měli dva malé pokoje. K hospodaření nám přenechali jedno pole. Často jsme kradli klasy, ze kterých jsme nechali semlít mouku. Na nákup jsme museli chodit hodinu a půl do sousední vesnice Untergriesbach. Otec pracoval v jedné továrně v Oberzellu. Poprvé se nám vedlo relativně dobře a často jsme se mohli setkávat se svými příbuznými ze Šumavy (Baun, Tuifl, Ehret, Wachtí, Friepeš), kteří byli ubytováni v sousedních vesnicích.

Od jara do srpna 1947 jsem pracovala ve Wegscheidu jako pomocnice v domácnosti u jedné lékárny se dvěma dětmi. Jednoho večera jsem navštívila zábavu v jejím domě. Najednou stál přede mnou nějaký Američan a chtěl vidět můj průkaz. Protože jsem žádný neměla, vzali mě hned do cely na soudu. Tři dny jsme byla zavřená a musela jsem tam škrábat brambory. Čtvrtého dne mě odvezli k americkému veliteli do Oberzellu, ten mě ale hned propustil. Když přišel domů muž té lékárny z nacistického internačního tábora, nemohla jsem tam už déle zůstat,

protože mě obtěžoval a dorážel na mě. Tak jsem šla zase zpět do Hitzingu k rodině Wagner a byla pomocnicí v domácnosti, u utečenecké rodiny Klement z Bratislavy, která bydlela rovněž na statku.

4. Poválečný život v Rakousku

Na začátku září 1947 jsme se rozhodly moje sestřenice Tuifl Elfi a já, že budeme hledat práci v Horním Rakousku. Bylo nám oběma sedmnáct let. Na „černo“ (tj. ilegálně) jsme tedy přešly německou hranici do Kollerschlagu. Odtud jsme jely do Lince nákladním autem se Seppem Eckerstorferem s nesprávnými průkazy, které patřily Maridl a Hermi. Šly jsme k rodině Spolwind v ulici Promenade čp. 31. Manžel moje sestřenice Anny, dr. Gustav Spolwind, mi obstaral místo pomocné kuchařky v hostinci „Sommerhub“ v Aschachu an der Steyer, který patřil rodině Wallner. Statek sestával z velkého zemědělského hospodářství, mlýna a pily. U stolu nás bylo padesát lidí. Moje sestra Emma přišla také do hostince „Sommerhub“ v říjnu 1947, a pracovala tam jako pokojská.

Já jsem na statku zůstala do května 1948. Moje další místo bylo v obchodě „Humberger“ v Grünburgu. Byl to obchod se smíšeným zbožím a dámské a pánské krejčovství. Byla jsem tam holka pro všechno. Když jsme měli práci den, musela jsem jít máchat do ledové řeky Steyr. Tuhle dobu u rodiny Humberger jsem si velmi vychutnávala. Zůstala jsem tam až do méj svatby.

5. Rodinný život

Dne 25. 11. 1947 jsem se při závěrečné veselici taneční sezóny (Kathreintanz) v hostinci Schiefermayer ve Waldneukirchenu seznámila se svým budoucím manželem Josefem Dutzlerem. Pocházel z Waldneukirchenu a narodil se 13. 2. 1922. Dne 15. 4. 1950 jsme měli svatbu ve Waldneukirchenu. Svatební hostinu jsme měli v hostinci Schiefermayer. Za svědka mi šel pan Humberger, svatební šaty mi věnovala moje šéfová. Na svatbu mohli přijít jen můj otec, moje sestra a moji dva bratři. Moje matka, která v té době bydlela v Hangu u Kollerschlagu, se svatby zúčastnit nemohla: Neměla žádné peníze, žádné oblečení, ani žádný průkaz totožnosti. Měla nedostatek všeho.

Po svatbě jsme nejdříve bydleli v mansardě v domě rodičů mého manžela ve Waldneukirchenu. Pár měsíců před porodem a po porodu moje dcery jsem strávila u své matky v Hangu. Moji rodiče bydleli od roku 1948 ve výměnku sestry Eckerstorfer. Zůstali tam do roku 1952 a museli pomáhat na statku. Sami měli prasata, kozy a slepice. V roce 1952 se přestěhovali do Steinbachu an der Steyr na jeden statek. Můj otec pak pracoval u cestářů v Grünburgu. Můj tchán byl totiž cestářem. Moje matka se pak přestěhovala sama s mými bratry do jednoho výměnku do Leonsteinu a poté opět do jednoho bytu. V roce 1965 se přestěhovali do hostince Traunerhof v Traunu k Franzlovi Tuiflovi (Bavor), kde bydleli a pracovali. Moje matka zemřela 27. 12. 1965 na srdeční chorobu ve Všeobecné nemocnici v Linci. Otec pak zůstal sám v Traunerhofu. Od letnic 1971 až do své smrti (srdeční infarkt) 17. 1. 1973 bydlel u nás v Linci.

Herlinde přišla na svět dne 16. 8. 1950 v linecké ženské klinice, která se tehdy nacházela v areálu Niederhart.

Roku 1952 jsme začali stavět na jednom příliš malém pozemku rodičů mého manžela malý domek. Mnohé jsme si udělali sami a na Velikonoce 1953 jsme se nastěhovali. Ten dům měl jen asi 65 m², záchod a koupelnu jsme museli používat u rodičů manžela. Můj muž pracoval od svého návratu z amerického válečného zajetí v roce 1946 u silniční správy Grünburg.

Dne 13. 5. 1953 přišel na svět náš první syn Karli, dne 16. 1. 1955 dcera Bernadette. Margot jsem porodila doma 16. 2. 1960. Wolfgang se narodil jako nejmladší dítě dne 4. 8. 1963. Všechny děti kromě Herliny a Margot jsem přivedla na svět v nemocnici Steyr. Teď byla naše rodina kompletní.

Náš dům byl pro nás s těmi dětmi brzy malý. V roce 1961 jsme se přestěhovali do nově postaveného bytu v centru Grünburgu. Sepp, můj muž, dojížděl od roku 1959 denně do Lince (tam a zpět celkem

pět hodin). Zaměstnán byl v účetnické kanceláři u Úřadu Hornorakouské zemské vlády, oddělení Užiték cesty. Proto jsme byli rádi, když jsme se v roce 1964 mohli přestěhovat do Lince do 112 m² velkého služebního bytu v ulici Christian-Coulinstraße čp. 5. Nyní jsme našli trvalé obydlí. Naše děti absolvovaly školní a profesní vzdělání v Linci.

Herlinde: Navštěvovala měšťanku v Grünburgu a tříletou Školu prince Eugena v Linci. Byla pak zaměstnaná u bankovního svazu Creditansalt-Bankverein. Provdaná je od roku 1971 za Ludwiga Groiße a měla dvě děti: Martinu, narozenou 10. 12. 1971, a Romana, narozeného 12. 10. 1975, který tragicky zahynul dne 13. 9. 1988.

Martina: Má dvě děti – Maximiliána, narozeného 4. 11. 1999, a Magdalénu, narozenou 1. 11. 2001. Jsem už tedy prababičkou.

Karli: Vyučil se kuchařem v restauraci lineckého hlavního nádraží a pracoval jako kuchař v Salcburku (Peterskeller, hotel Pitter), Lechu a konečně v Mnichově v hotelu Hilton. Nyní pracuje v hotelové restauraci Kuliss v ulici Maximilianstraße.

Bernadette: Po měšťance navštěvovala čtyřletou Školu módy prince Eugena. Poté pracovala u banky Raiffeisen. Od roku 1979 je provdaná za Ediho Wöhrrera.

Margot: Absolvovala měšťanku a obchodní školu v Linci a ve Vöcklabrucku získala vzdělání diplomované zdravotní sestry. V roce 1984 odešla jako zdravotní sestra do Rijádu v Saudské Arábii. Tam se provdala za Machmuda Almassriho. Má tři děti, které se jmenují: Achmet Wolfgang, narozen 12. 5. 1988; Schadi, nar. 12. 2. 1991, a Nura, nar. 16. 5. 1993.

Margot jsem v Rijádu navštívila jednou v roce 1993. Od roku 2002 žije Margot s dětmi opět v Linci a od roku 2009 pracuje v nemocnici Milosrdných bratří.

Wolfgang: Po absolvování měšťanky pracuje od roku 1978 u Úřady zemské vlády, oddělení Užiték cesty.

Od roku 1951 jsem trpěla hyperfunkcí štítné žlázy, tachykardií, stavy úzkosti a návaly pocení. Po dlouholeté neúspěšné léčbě jsem se roku 1969 dostala k primáři Feichtingerovi u Milosrdných sester v Linci, který mi konečně pomohl.

V Linci jsem měla následující zaměstnání:

Od podzimu 1964 do dubna 1965 jsem roznášela noviny od půl čtvrté do sedmi ráno. Od roku 1965 do roku 1968 jsem byla zaměstnaná jako uklízečka u firmy Ecker & Sager v ulici Figulystraße (od pěti do sedmi hodin). Následně jsem v našem domě vykonávala činnost domovnice (včetně údržby zahrady).

Od roku 1980 do roku 1985 jsem byla opět uklízečkou u společnosti Alpentreuhand v ulici Kudlichstraße (od pěti do devíti hodin). Během své dovolené jsem od roku 1964 do roku 1981 pracovala dvakrát vždy devět dní na velkém jarmarku v linecké části Urfahr u firmy Schatzer (cukrovinky). Tam jsem za devět dní vydělala 5 000 šilinků, často jsem ale musela denně pracovat čtrnáct hodin.

Můj muž šel do penze v roce 1984. Pěstovali jsme turistiku a každý rok jsme trávili dovolenou v Bad Hallu a v horské oblasti Wurzeralm. Podnikali jsme cesty do Říma a Turína.

V roce 1988 onemocněl Sepp Alzheimerovou nemocí a jeho stav se rok od roku zhoršoval. Stal se z něj pacient s potřebou neustálé péče. Starala jsem se o něj tři roky doma, od října 2002 do března 2003 pobýval v domově důchodců v ulici Ing.- Sternstraße, kde zemřel dne 5. 3. 2003.

Svou rodnou obec, svůj rodný dům a dům, ve kterém jsme bydleli, jsem viděla opět po převratu v květnu 1990. Náš dům je obývaný a celkem dobře zachovaný. Také náš překrásný kostel přestál dobu války dobře.

Tento svůj životní příběh jsem zapsala pro své děti, vnuky a pravnučky, aby neupadlo v zapomnění, jak jsme na Šumavě žili a pracovali a jak jsme přestáli to nelidské vyhnání a těžkou dobu po válce.

Linec, v únoru 2010

Maria Dutzler, rozená Fischer
Christian Coulinstraße 5
4020 Linz